

[Handelsministeren.]

ger, fortsat opretholdes. Nødvendigheden af en eksportkvotering ud fra de i lovens § 6 opregnede hensyn kan jo komme på tale også for andre varer end landbrugsvarer, hvorfor det forekommer hensigtsmæssigt, at hjemmelen hertil fortsat bibeholdes i valutaloven. Jeg minder i øvrigt om, at jeg var inde på dette spørgsmål i den tale, hvormed jeg fremsatte forslaget til den gældende valutlov for det høje ting, og hvor jeg berørte denne eventualitet ud fra en handelspolitisk — eller markedspolitisk — vurdering, men spørgsmålet kunne jo også melde sig i forbindelse med en af forsyningsmæssige grunde motiveret eksportbe-grænsning.

Jeg henleder i øvrigt opmærksomheden på, at ved det af den højtærede justitsminister fremsatte forslag til lov om ændringer i forskellige lovbestemmelser om straf, konfiskation m. v. er konfiskationsbestem-melsen i valutalovens § 15, stk. 8, foreslå-et ophævet, således at den konfiskationsbestemmelse, der herefter komme til at gælde for de efter valutaloven straffbare forhold, bliver den i borgerlig straffelov indeholdte.

Ved fremsættelsen af forslaget til den gæl-dende lov gav jeg udtryk for, at loven med den stedfundne ajourføring havde fået en udformning, som dækkede de forhold, loven tog sigte på, så langt man kunne forudse udviklingen. Det var mit indtryk, at man ved lovforslagets behandling i det høje ting stort set var enig heri, forudsat at det kontrolserielle spørgsmål om dobbelthjemmen blev ordnet, og jeg vil derfor næst at foreslå, at loven med den omtalte ændring videreføres uændret, på ny stille forslag om, at lovens gyldighedstid ikke på forhånd be-grænses.

Jeg tillader mig herved at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og vel-villige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om forlængelse af lov om forsikring af varer og fragt mod krigsfare til søs*. Loven er senest ved lov nr. 140 af 29. april 1955 forlænget for 10 år indtil udgangen af året 1965.

Spørgsmålet om, hvorvidt det ved loven oprettede forsikringsinstitut „Dansk Krigs-

Søforsikring for varer“ bør fortsætte sin virksomhed efter 1965, har igennem nogen tid været overvejet inden for instituttets bestyrelse, ligesom spørgsmålet har været forelagt de særligt interesserede erhvervsorganisationer og de erhvervsvirksomheder samt banker og forsikringsselskaber, der siden instituttets oprettelse i 1939 har stået som garanter. Garantikapitalen udgør 40 mill. kr., hvoraf 20 mill. kr. er tegnet af staten, 14 mill. kr. af et i dette øjemed dannet konsortium bestående af banker og erhvervsvirksomheder inden for handel og industri samt 6 mill. kr. af danske forsikringsselskaber.

Det har under de førte forhandlinger vist sig, at søforsikringsselskaberne fortsat ikke ser sig i stand til at overtage dækning af krigsrisiko. Der foreligger imidlertid — uanset at tegning af krigsforsikring for varer m. v. er en frivillig sag — et meget betydeligt praktisk behov for tegning af sådan krigsforsikring, hvilket fremgår af den omstændighed, at instituttets præmieindtægt i 1964 har udgjort godt 1.673.000 kr. — i øvrigt en stigning på ca. 10 pct. i forhold til præmieindtægten i 1963. Instituttets bestyrelse har derfor med tilslutning fra garanterne fundet det nødvendigt, at instituttets virksomhed videreføres for en ny 10-årig periode med samme kapitalgrundlag som efter den gældende lov.

I forbindelse med forhandlingerne om forlængelse af loven i 1955 blev der fra garanternes side rejst spørgsmål om, hvorvidt der måtte være mulighed for at oprette et konsortium af forsikringsselskaber og andre garanter med det formål at kunne overtage garantiandele, hvor det måtte skønnes ønskeligt at kunne frigøre en garant for den ham pålagte personlige garantiforpligtelse, f. eks. i tilfælde hvor en garant afgår ved døden, træder i likvidation eller i øvrigt ophører at drive virksomhed. I august måned 1955 blev et sådant konsortium dannet med deltagelse af Danmarks nationalbank, en række forsikringsselskaber og enkelte andre garanter. Konsortiet fik mulighed for at overtage garantiandele inden for et beløb af knap 2 mill. kr., hvoraf ca. 400.000 kr. hidtil er udnyttet. Konsortiet har givet tilsagn om at ville fortsætte denne virksomhed på uændrede vilkår inden for den tilbageværende kapitalramme.

[Handelsministeren.]

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til det i bemærkningerne til lovforslaget anførte, skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ministeren for kulturelle anliggender (Sølvhøj): Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om naturfredning*.

Under folketingsbehandlingen af den seneste ændring i naturfredningsloven var der enighed om, at det ville være ønskeligt, at denne lov efter en kommissionsbehandling kunne optages til revision efter en kortere årrække.

En bestemmelse herom blev indsat i § 43, jfr. lov nr. 192 af 16. juni 1961, hvorefter loven skal optages til revision i folketingsåret 1964-65.

Med henblik på denne revision nedsatte ministeriet for kulturelle anliggender naturfredningskommissionen den 23. november 1961.

Da naturfredningskommissionen imidlertid ikke har kunnet afslutte sit arbejde, skal jeg herved foreslå revisionen udskudt til folketingsåret 1965-66.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Ib Thyregod* til boligministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvorvidt det er muligt nu at gennemføre foranstaltninger til sikring af en løsning af de særlige problemer i forbindelse med bebyggelsesforholdene i Tårnby kommune, der har givet anledning til en betydelig spekulation i ulovlige boliger af ringe kvalitet og uden tilstrækkelig vandforsyning m. v.“

Ib Thyregod: For nogen tid siden havde jeg lejlighed til over for den højtærede boligminister at rejse spørgsmålet om saneringen i København. Det er desværre gået sådan, at 5 år efter saneringslovens ved-

tagelse i folketinget er saneringen reelt ikke kommet i gang, og der er i virkeligheden ikke saneret lejligheder i København endnu. Men bolignøden viser sig meget tydeligt et andet sted i Københavnsområdet, nemlig på Vestamager. Arealerne derude er bebygget med skure og sommerhuse, og alle disse huse er uden vand om vinteren, sådan som forholdene er i øjeblikket. Mange af dem er sundhedsfarlige; det er også ulovligt at bo i dem om vinteren, men det tolereres, dog således at beboerne ikke har vand. Bolignøden driver disse boliger op i pris, ofte sælges de med en lav udbetaling og med store årlige ydelser. Tvangsauktion er noget, som hyppigt sker derude, og de bestemmelser, som findes i straffeloven mod åger o. lign., synes ikke at frembyde noget værn for de beboere, som spekuleringen går ud over.

Årsagen til denne tilstand er, at Vestamager i virkeligheden synes at ligge uden for lov og ret; det er en slags ingemandsland. Det eneste naturlige ville jo have været, om man havde overført arealet til inderzone og havde foretaget byggeomdning med kloakering og vandforsyning og på denne måde havde etableret normale forhold. Når dette ikke er sket, er årsagen, har vi fået at vide, spørgsmålet om placering af lufthavnen, altså spørgsmålet om, hvorvidt lufthavnen skal placeres på Saltholm, eller den skal placeres et andet sted på Amager. Men så er det jo et spørgsmål, hvor længe man skal vente på løsningen af dette problem om lufthavnen. Endelig er det også et spørgsmål, om priserne på disse arealer alligevel ikke jobbes op, således at det økonomiske grundlag, som skulle være baggrunden for at afvise byggeomdning, alligevel ikke holder stik. Man må også huske på, at der jo ikke er tale om, at lufthavnen skal ligge i dette område; der kan højst blive tale om, at lufthavnen skal ligge i dettes nærhed, i grænseområdet til den nuværende lufthavn. Spørgsmålet er derfor, om man ikke enten kunne overføre disse arealer til inderzone med visse deklarationer om, at beboerne skal tåle støj, om indflyvningshøjder o. lign., eller også gøre det, at man i hvert fald gennemfører de foranstaltninger, som hører til i inderzonen, navnlig altså at man skaber tilfredsstillende vandforsynings- og kloakforhold.